

Velikonedeljska dekanija!

Dne 3. septembra imaš dekanijsko proslavo 1900letnice Kristusove smrti s sledečim sporedom:

Dopoldne ob devetih pridiga in sv. maša v cerkvi in zunaj cerkve v Veliki Nedelji. Po službi božji procesija z Najsvetejšim in posvetitev presv. Srcu Jezusovemu.

Popoldne ob dveh v župni cerkvi pri Veliki Nedelji velik cerkven koncert, pri katerem izvaja Slovensko pevsko društvo »Maribor« s sodelovanjem vojaške in civilne godbe kot štirih solistov oratorij »Sedem zadnjih besed Jezusovih na križu«. Za pokritje stroškov za koncert se popoldne pobira mala vstopnina. Vstopnice se dobijo v predprodaji pri župnem uradu Velika Nedelja ter pred koncertom pri cerkvi. Kot vsepovsod bo gotovo posebno še velikonedeljska dekanija slovesno in z veliko udeležbo proslavila jubilej našega Odrešenja.

Pogreb katoliškega Kitajca.

Piše s. Ksaverija Pirc iz Svatova na Kitajskem v Katoliških Misijonih.)

Imeli smo pogreb, kakršnega naši kristjani še niso videli. Pokopali smo g. Petra Li-ja, premožnega trgovca iz Singapurja. Gospod Li je bil rodem iz Poh-ne-ja, krščanske vasi svatovskega vikariata. Po dovršenih srednješolskih študijah je otvoril s svojimi brati več trgovin v Singapurju. Kmalu je močno obogatel, a ostal kljub temu globokoveren in pobožen. Ko je čutil, da bo sušica skoro dovršila svoje delo v ubogih pljučih, se je vrnil z ženo in mlajšimi otroki na Kitajsko, da leže v rodni zemlji k večnemu počitku. Tako delajo Kitajci vsepovsod. Iz Amerike, Jave, Malajske,

Bornea, od povsod se vračajo umirat domov, če le morejo in jih smrt ne prehití v tujini, zapuščajo ogromne svote, da se jim truplo pripelje v domovino. V svoji zadnji bolezni se je g. Li nastanil v eni izmed svojih hiš v Svatovu in tukaj smo ga videli pristopati sleherni dan k mizi Gospodovi, dokler, 14 dni pred smrtjo ni mogel več zapustiti postelje. Umrl je na prvi petek dne 3. februarja z blaženim nasmehom, rekoč: »V nebesa grem.«

Ker ni nihče pričakoval tako hitrega konca, so določili pogreb za 16. februar, da bodo imeli mnogoštevilni sorodniki od vseh strani čas dospeti. V misijonski cerkvi smo imeli tiste dni vsako jutro slovesno zadušnico za pokoj njegovi duši. Prejeli smo tiskano obvestilo o njegovi smrti, ki je obenem njegov življenjski opis in rodovnik. Naštete so vse čednosti, vrline, odlike in dobra dela umrlega, kakor tudi vsi bližnji in daljni so-

rodniki, natančno po redu in vrsti. Nikjer pa ni omenjena žena, ne hčere, ne snaha, ne svakinje. Žena na Kitajskem še vedno nima mesta v uradnih rečeh. Da je evropsko naobražena, to starodavnih obredov in navad prav nič ne izpremeni. Te so nedotakljivo svete vsakemu Kitajcu.

Truplo, bogato odeto v izbrano težko svilu, so položili v krsto iz debelih debel drevesa tik (dragocen trd les, ki raste v Siamu in se izvažajo po vsem svetu). Čez in čez je bila popisana z izrekli sv. pisma v velikih rdečih in zelenih znakih. Kitajske krste so tako izborno izdelane in tako skrbno zaprte, da mrtvec ostane brez vsakega vnanjega sledu trohnohe lahko po cele mesece v domači hiši.

Ker je bil g. Li velik dobrotnik svatovske misijonske postaje, se je pogreba udeležila tudi naša šola in celo štiri redovnice, kar je nekaj zelo redkega.

Manevri angleške konjenice ob izlivu reke Temze.

njegov tovariš ustrelil kozla, se je razburil, in le spoštovanje, ki ga je imel do mene novince, ga je zadrževalo, da ni bil surov z menoj. Njegove kritične opombe pa so postajale vedno bolj jasne. Najprej je rekel le: »Lahko bi igrali tudi drugače!« — Nato: »No, da, človek večkrat poseže v prazno!« — Nato: »Grom in strela! Grom in strela!« — Nato: »Toda, prosim vas!« — Nato: »Preklete, sedaj mi izbiže desetico!« — Nazadnje: »Toda, gospod Hubert, pazite no vendar!«

»Ne znam bolj!«

»Da, toda saj sem vam rekel: potegnite vedno dolgo barvo! Na vsak način dolgo barvo! Tisti, ki trdi, da igralcu kratko, nasprotniku pa dolgo barvo, so morebiti čisto dobri ljudje, o skatu pa nimajo nobenega pojma. Kajti, pogledjte, ali drži dolga, potem je nasprotnik izgubil; če pa ne drži, ima trumf premalo. V vsakem naključju je torej le v prid.«

Ko bi bil opazoval to moj sluga Tim — o gorjé! Jaz pa sem potrpel. Zakaj pa naj se hudežem nad gospodom Boltežarjem?

Prišli smo tudi na čisto nov pogovor.

Boltežar je odložil karte in rekel:

»Skat je pravzaprav res demokratična igra; kajti kralji v njej nimajo veliko govoriti.«

»To je dobro pripomnjeno!« sem vljudno pristavil. Tudi nadučitelj je pograbil misel. Menil je:

»Potem bi asi morali biti veleposestniki; kajti največ štejejo.«

S temi besedami se je hudo zameril Boltežarju; ta je bil namreč agrarec do dna duše.

»Seveda — seveda: že zopet poljedelstvo — če mu je le mogoče priti kje do živega, čeprav samo s strupeno opazko! Da veleposestniki največ štejejo? Pač mislite denarja? To se vam zdi! Le povprašajte vendar, koliko štejejo lastniki premogokopov, gospodje tovarnarji, predvsem pa judje, potem boste vedeli, kdo so asi.«

»Saj ste vendar vi povedali to primero,« je odvrnil nadučitelj.

Dalje sledi.

kočih izredno naglo. Seveda nudijo v drugokoznih deželah potniku še danes pravi Babilon prometnih sredstev, kakor: volovsko vprego, kamelske karavane, nosače in avtomobile.

==

Tako je.

Župnik (nekemu faranu, ki je zelo pil): »Se li ne sramujete biti vedno pijani, saj še živina ve, kdaj ima zadosti in pusti vodo.«

Pijanec: »Da, gospod župnik, z vodo je pa vse drugače; kajti tudi jaz vem, kdaj da imam zadosti — če pijem vodo!«

==

Inserirajte!